

Arrest

nr. 63 927 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 april 2011 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 april 2011

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 3 augustus 2010 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevr. L.G., van Franse nationaliteit.

Op 13 december 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie.

Op 27 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf van 15 december 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 februari 2011.

Op 18 februari 2011 wordt een relatieverslag opgesteld.

Op 19 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 27 april 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is tevens de met huidige verzoekschrift bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 13.12.2010 door Y.S.S.(...), geboren te O.(...) op (...), van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijzen aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste een jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat hij en de partner elkaar minstens een jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen OF een jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, OF dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB. 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB. 05.07.2010).

De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoend bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

- De verklaringen van derden die werden aangevoerd hebben een gesolliciteerd karakter en kunnen bijgevolg niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie.*
- Verder legt betrokkene nog een foto voor. Uit een foto kan niet opgemaakt worden of betrokkenen al dan niet een duurzame en stabiele relatie hebben.*

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria.”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt “om deze redenen en alle andere, eventueel ambtshalve te doen gelden, onder alle voorbehoud en zonder enige nadelige erkenning”, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoeker kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Artikel 40bis stelt:

(...)

Verwerende partij is kennelijk onredelijk tot haar beslissing gekomen.

Verzoeker heeft weldegelijk een duurzame relatie met mevrouw G.

Mevrouw G. heeft reeds op 24.01.2010 een aanvraag inschrijving gedaan bij het Centraal Loket te Antwerpen op het toenmalig adres van verzoeker aan de V.(...) te Berchem (stuk 6).

Op 04.02.2011 kreeg zij bericht van het Centraal Loket dat haar inschrijving zou afgerond worden op 27.04.2010 (stuk 7).

Hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker en mevr. G. minstens sedert 24.01.2010 samen wonen op hetzelfde adres.

Het middel is gegrond.”

Verzoeker voert een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Daarbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag van de verblijfskaart is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Op 13 december 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met mevr. L.G.

De *in casu* relevante overweging van artikel 40bis staat weergegeven in artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. Hierin wordt bepaald dat als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:

“de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongetrouwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een ander persoon.”

Verzoeker legt ter staving van zijn duurzame en stabiele relatie met mevr. L.G. volgende documenten neer: een verklaring van wettelijke samenwoning van 3 augustus 2010, enkele verklaringen van derden en één foto.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle door verzoeker in zijn aanvraag voorgelegde gegevens is nagegaan. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die de beoordeling door verweerder van de door verzoeker bij zijn aanvraag voorgelegde gegevens op enigerlei wijze weerlegt. Verzoeker betwist geenszins de beoordeling van verweerder dat de verklaringen van derden een gesolliciteerd karakter hebben en niet kunnen volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie en dat uit de bijgevoegde foto niet kan worden opgemaakt of betrokkenen al dan niet een duurzame en stabiele relatie hebben.

Desalniettemin meent verzoeker dat de beoordeling van verweerder *in casu* kennelijk onredelijk is aangezien uit de aanvraag van inschrijving, die werd gedaan door mevr. L.G. kan worden afgeleid dat verzoeker en mevr. L.G. minstens sedert 24 januari 2010 samenwonen op hetzelfde adres.

De Raad merkt hieromtrent op dat de rechtmatigheid van een bestuursbeslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoeker heeft echter nagelaten de stukken ter staving van deze bewering bij te voegen bij zijn aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met de gegevens die verzoeker thans voor het eerst bij zijn verzoekschrift voor de Raad bijvoegt.

Zoals blijkt uit het administratief dossier is de gemachtigde van de staatssecretaris uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dit in alle redelijkheid. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont evenmin een schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel van verzoeker is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- Rv.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn vriendin en aanstaande echtgenote en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn vriendin. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden

beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil

of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat *in casu* het bestaan van een gezinsleven betreft, blijkt dat verzoeker en mevr. L.G. op 3 augustus 2010 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd. Uit de stukken die verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat mevr. L.G. reeds op 24 januari 2010 een aanvraag tot inschrijving heeft gedaan op het toenmalig adres van verzoeker. De gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld. Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat verzoeker en mevrouw L.G. een gezin vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

De Raad merkt op dat teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. In zijn verzoekschrift voert hij een aantal blote beweringen aan, zonder deze *in concreto* aan te tonen of zelfs een begin van bewijs te leveren. In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven waarom een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd wordt. Verzoeker heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie met zijn partner te hebben van tenminste één jaar. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de door de verzoekende partij bijgebrachte documenten, met name getuigenverklaringen en één foto geen afdoend bewijs voor de duurzaamheid en de stabiliteit van de relatie vormen zodat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van de haar gekende gegevens de bestreden beslissing redelijkerwijze kon nemen en op voldoende wijze een belangenafweging heeft verricht. De verwerende partij heeft de wetsartikelen correct toegepast. In het raam van artikel 8 van het EVRM brengt verzoeker – zoals eerder al aangehaald – geen elementen bij die aantonen dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker een visum aanvraagt en een nieuwe aanvraag indient. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 *EHRR* 228). Bovendien hebben verzoeker en zijn partner hun gezinsleven tijdens zijn illegaal verblijf opgebouwd. Zijn partner behoorde te weten dat er ten allen tijde een maatregel tot verwijdering kon worden genomen, gelet op het precair verblijf van verzoeker. Zij kan zich dus evenmin op de bescherming van artikel 8 van het EVRM beroepen. Zoals hiervoor reeds werd aangegeven heeft het EHRM inzake immigratie, bij diverse gelegenheden gesteld dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43) en dat artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Er dient te worden vastgesteld dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn om het gezinsleven buiten België verder te zetten.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing geenszins de wil van verwerende partij om om het even welk verblijfsrecht aan verzoeker te weigeren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel van verzoeker is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU